

Nacionalistes, conservadors, reformistes, neomaoïstes, neocomunistes, liberals, realistes, demòcrates, neoconfucians... la intel·lectualitat xinesa és enormement diversa; molt més diversa d'allò que a primer cop d'ull puguem imaginar de la lectura de la premsa catalana, espanyola o, tant per tant, de qualsevol altre país veí. La diversitat de perspectives dels acadèmics i pensadors xinesos, per bé que no es plasma en un debat públic, obert, tal i com potser estem acostumats, és un reflex de les múltiples realitats de la Xina actual i també de les moltes maneres com s'interpreten les complexitats del país. Davant d'aquesta pluralitat d'opinions cal escapar de visions reduccionistes que puguin presentar-se en forma de discursos que descriguin visions monocromes del debat intel·lectual xinès. A la Xina hi ha una 'melodia principal', marcada per la intel·lectualitat patrocinada pel Partit Comunista Xinès (PCX), però *sottovoce* se'n senten d'altres que convé escoltar amb igual d'atenció.

Per evitar caure en les visions simplistes, en aquesta primera pregunta es pretén presentar una panoràmica global del pensament xinès contemporani. Serà una visita guiada per algunes de les grans escoles i corrents, aturant-nos en alguns dels temes clau: el model de creixement, la democràcia, el paper la Xina al món, l'essència d'allò xinès... L'objectiu és descobrir que la Xina produeix múltiples narratives sobre sí mateixa, moltes de les quals no arriben mai a creuar les fronteres, i que aquesta polifonia—encara que sigui controlada i supervisada—ens pot revelar molt de les complexitats d'un país en canvi i que avança inexorablement cap a una posició determinant en el sistema internacional. El recorregut que proposo comença amb unes pinzellades sobre la història recent del debat intel·lectual xinès, fent atenció especial a la natura repressiva de l'Estat en alguns episodis de la història recent. Després fotografiarem el model social, polític i econòmic de la Xina actual; una radiografia que ens servirà per dibuixar finalment un mapa d'una part dels intel·lectuals xinesos, els que miren de donar sentit al present per intentar influir en el procés de presa de decisions.

La relació entre els intel·lectuals i el poder polític des de 1978

El marxisme-leninisme, és a dir, el corpus ideològic que va inspirar [Mao Zedong](#) (毛泽东 a vegades també escrit com a Mao Tse Tung, segons el sistema de transliteració del xinès que s'utilitzi) a establir un règim d'arrel socialista a la Xina deixava poc marge per a la diversitat intel·lectual. Per a poder portar a terme una vertadera revolució, un grup reduït de persones havia de portar les regnes del procés i evitar que les divisions ideològiques poguessin fer-lo descarrilar. És el que es coneix com a l'[avantguarda](#), ja fos del partit o de la revolució. A la Xina el lideratge revolucionari el sostenia Mao, el primer gran líder del comunisme xinès. Abans d'arribar a establir la República Popular de la Xina el 1949, Mao va haver

Cronologia seleccionada de la República Popular de la Xina

- 1949** Proclamació de la República Popular de la Xina. Pujada al poder de Mao Zedong
- 1976** Mort de Mao Zedong
- 1978** Comença el Mur de la Democràcia
- 1989** Incidents de la plaça de Tian'anmen
- 1992** Elecció de Jiang Zeming com a secretari general del Partit Comunista Xinès
- 2002** Elecció de Hu Jintao com a secretari general del Partit Comunista Xinès
- 2008** Redacció de la Carta08
- 2012** Elecció de Xi Jinping com a secretari general del Partit Comunista Xinès

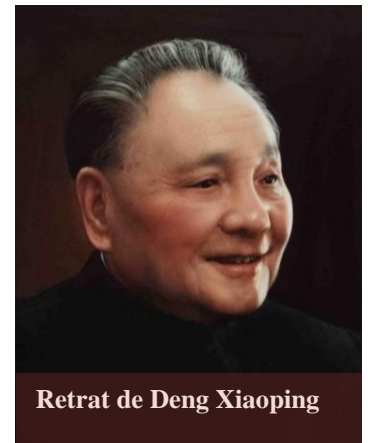

Retrat de Mao Zedong

de superar anys de penúries, va haver de convèncer la gran massa del poble xinès—els camperols—de l'adequació del model socialista per a la Xina, i va haver de superar en una cruenta guerra civil al seu gran rival polític, Chiang Kai-shek (蔣介石), líder del Partit Nacionalista Xinès. Quan el 1949 Mao apareix al centre de Pequín i proclama la victòria del Partit Comunista Xinès (PCX) la seva figura, com a líder polític i militar és pràcticament incontestable. En pocs anys, a més, els elements principals del 'pensament de Mao' es converteixen en hegemònics: en doctrina política fora de discussió. El marge per al debat intel·lectual és limitat amb l'excepció d'alguns episodis concrets en què el propi Mao obre les portes a

què les elits, els acadèmics i els intel·lectuals participin en un debat públic i obert, sempre dins dels marges de l'ortodòxia maoista. Un exemple és la [Campanya de les 100 flors](#) (百花运动), que va acabar amb una forta persecució de molts dels intel·lectuals que hi van participar.

El monopoli intel·lectual de Mao es desintegra progressivament després de la seva mort el 1976. Les lluites pel poder en el sí del PCX a partir d'aquell moment impulsen un procés de reformulació ideològica, fruit d'intensos debats ideològics. No va ser un procés revolucionari i, de fet, encara avui el 'pensament de Mao' forma part dels Estatus del PCX. L'home fort de la Xina després de Mao passa a ser Deng Xiaoping (邓小平) a qui cal atribuir l'impuls al procés de reformes econòmiques que encara avui continuen al país. La voluntat reformista de Deng en els àmbits econòmic i social és indubtable; també ho és en part en l'àmbit polític, tot i que amb molts més matisos. Aquesta ambivalència política, l'acceptació de la centralitat del PCX, però la presa de consciència de la necessitat d'algun tipus de reforma de l'estructura político-institucional, fan que Deng toleri i promogui—tot i que de forma temporal—l'anomenat [Mur de la Democràcia](#) (西单民主墙), durant l'hivern de 1978 i 1979.

Retrat de Deng Xiaoping

En els mesos previs a la 3a sessió plenària de l'11è Comitè Central del Partit Comunista Xinès van aparèixer a Pequín, a l'avinguda Xidan, un seguit d'escrits i poesies penjats a les parets. Eren escrits en pòsters i amb grans caràcters (大字报 *dazibao*), i criticaven, generalment, la lentitud de les reformes. Els temes que s'abordaven anaven des de la demanda de més llibertat d'expressió i de premsa, fins a la petició d'una revisió crítica de la història, particularment de l'època en què Mao va liderar el país. A mida que els comentaris van començar a dirigir-se contra el sistema en el seu conjunt, i no només contra el lideratge de Mao o la lentitud de les reformes, el suport de Deng i d'altres figures rellevants dins del PCX va desaparèixer. La fi del Mur de la Democràcia va arribar quan un electricista del zoo de Pequín, Wei Jingsheng (魏京生), va penjar un text demanant la [Cinquena Modernització](#), és a dir, la democràcia. La resposta va ser l'empresonament de Wei—acusat d'espionatge—i la supressió d'algunes de les 'llibertats' polítiques que fins aleshores es recollien a la Constitució.

La tolerància envers a la crítica política i ideològica és en certa mesura cíclica. Després de la persecució d'aquells que van participar en el Mur de la Democràcia, el lideratge del PCX va reforçar les eines de propaganda per crear un consens al voltant dels conceptes centrals del pensament de Deng, que s'havien d'afegir als de Mao. L'atenció havia de ser el desenvolupament econòmic i no el debat sobre els principis bàsics de l'estructura política. I, en qualsevol cas, el debat, sempre, s'havia de formular dins dels paràmetres establerts pel PCX. Cal tenir present la importància del [centralisme democràtic](#) en

l'organització política dels sistemes d'arrel marxista-leninista. Això és, s'autoritza el debat intern, però un cop una decisió és presa i acceptada pel partit, s'espera de tots els militants que la respectin. El principi del centralisme democràtic trontolla quan resulta difícil establir un consens intern dins del partit i les diferències passen a expressar-se fora dels espais habituals de debat.

Durant la segona meitat dels anys vuitanta, amb el procés de reformes econòmiques i socials en marxa, comencen a reaparèixer tensions, lligades a la frenada del desenvolupament econòmic i, molt especialment, a causa de les lluites dins del PCX sobre la possible implantació de certes reformes, sobretot econòmiques, però també polítiques. Entre la tardor de 1986 i la primavera de 1989, la divisió evident entre reformistes i no reformistes dins del PCX, i l'aparició de diversos moviments estudiantils van sacsejar la relativa tranquil·litat que s'havia instal·lat a la Xina després de la mort de Mao. Les primeres manifestacions d'estudiants, que reclamaven la recuperació de certes llibertats polítiques que havien estat suprimides després del Mur de la Democràcia, van començar a la província d'Anhui, el 1986, i es van estendre ràpidament cap a Xangai i Pequín. En poques setmanes van ser dissoltes. Els sectors més conservadors (els 'esquerrans') van aconseguir que el secretari general del PCX, Hu Yaobang (胡耀邦), un reformista, fos involucrat en les protestes i, de retruc, criticat per la seva gestió econòmica. Hu—que era el principal candidat a succeir a Deng—va ser substituït per Zhao Ziyang (赵紫阳), un altre reformista.

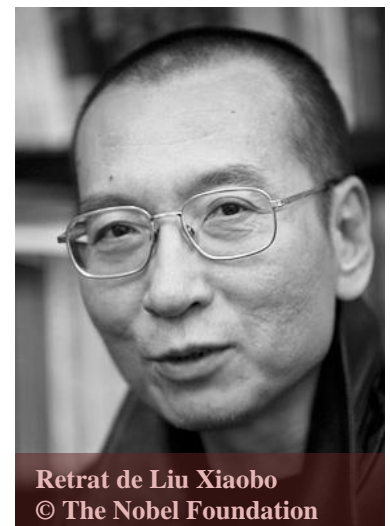
Les protestes estudiantils de 1989, que acabaran amb les morts a la plaça de Tian'anmen al mes de juny, tenen, no només un origen polític, sinó també econòmic. Des de la secretaria general, i amb el vistiplau de Deng, Zhao Ziyang va posar en marxa el 1988 una reforma dels preus dels béns de consum que va portar una gran pujada de preus. La situació de l'economia i una corrupció rampant—cada cop més visible—havia posat en tensió, per tant, camperols, treballadors de fàbriques, habitants de les grans ciutats, intel·lectuals... tots tenien motius, eventualment, per donar suport a les protestes dels estudiants. I així va ser. Davant la prohibició expressa de les protestes i la publicació d'una editorial molt crítica amb els moviments estudiantils, una gran marxa va omplir el centre de Pequín el 27 d'abril de 1989. A les desenes de milers d'estudiants s'hi van sumar desenes de milers de pequinesos preparats per defensar el moviment. Els estudiants demanaven més llibertat de premsa i un increment de la participació política. Tot i que el moviment era dispers, amb moltes sensibilitats diferents, la immensa majoria no tenien en

ment una obertura política vers a un model democràtic liberal. Les seves reivindicacions eren molt més encaminades a corregir els greuges creats per la corrupció i els abusos de poder.

Sense perspectives d'una relaxació de les protestes, el 19 de maig es va decretar la llei marcial a pràcticament tota la capital. La magnitud de les protestes havia agafat 'per sorpresa' els líders del PCX. Un cop van tenir el problema a la taula van ser incapaços, durant setmanes, de trobar una solució consensuada. D'una banda hi havia qui defensava que s'havia d'aturar les manifestacions pel dret, si calia, per la força. Per contra, Zhao Ziyang defensava, en un primer moment, el diàleg (limitat). Finalment, els conservadors van imposar-se en l'equilibri de poders dins del PCX, Zhao va ser apartat del càrrec i es va obrir el camí per què, la nit del 3 al 4 de juny de 1989 l'exèrcit entrés al centre de Pequín, als voltants de la plaça de Tian'anmen, i suprimís qualsevol romanent de protesta. El nombre de morts durant la violenta actuació de l'exèrcit és una gran incògnita.

Vint dies més tard, el 24 de juny de 1989, el fins aleshores líder del PCX a la municipalitat de Xangai, Jiang Zemin (江泽民), es converteix en nou secretari general del partit en substitució del defenestrat Zhao Ziyang. Jiang passa a ser l'aspirant número u a succeir Deng. Els anys immediatament posteriors als fets de Tian'anmen porten un viratge conservador a la Xina. Els responsables civils i militars de la repressió passen a ocupar els primers llocs de l'escena política. I, evidentment, es congela qualsevol debat sobre una possible reforma política. L'atenció passa a ser la revitalització de l'economia i, per això, calia reubicar ideològicament el partit. Aquesta reubicació ideològica gira exclusivament al voltant de quina ha de ser la naturalesa del desenvolupament econòmic.

Des de la transició de poder, pacífica, entre Deng i Jiang el 1992, el PCX ha viscut dos canvis de lideratge més, una el 2002 i l'altre el 2012. Aquest relleu ordenat, cada deu anys, dona una ... La fortalesa pràcticament inqüestionable del partit ha permès un relaxament dels espais d'expressió dels intel·lectuals, és a dir, dels acadèmics, dels escriptors, dels periodistes... L'arribada de noves tecnologies de la informació ha propiciat la creació de nous espais per al debat; uns espais que són alternatius i amb poc impacte entre el públic general. L'exercici de l'opinió o del desacord sempre s'ha de produir, però, en el marc de les 'regles de joc' que marca el propi partit. I això vol dir que no s'ha de posar en dubte en cap cas la centralitat del PCX. Els qui ho fan són generalment perseguits. El cas més notori és el de Liu Xiaobo (刘晓波), Premi Nobel de la Pau l'any 2010, i condemnat a onze anys de presó per "subversió del poder de l'estat", arran de la seva participació en la redacció i la difusió de la [Carta 08 \(零八宪章 *lingba xianzhang*\)](#). L'escrit, firmat inicialment per unes 300 persones, però al qual ja s'han adherit més de 10.000 ciutadans xinesos més, recull 19 peticions molt concretes per canviar el sistema polític de la RPX: el reconeixement de la llibertat d'associació, la supressió del sistema de partit únic, la celebració d'eleccions, el respecte de drets humans, la reforma constitucional...

Des dels anys en què el 'pensament de Mao', entès com a doctrina política, monopolitzava el debat intel·lectual, fins a l'actualitat el marge d'expressió i de crítica ideològica a la Xina ha augmentat considerablement, tot i que està molt lluny dels ideals de 'llibertat d'expressió' que gaudeixen moltes democràcies liberals. Fins ara hem vist alguns dels casos més extrems de persecució de veus disconformes, dissidents o díscles. Ara és el moment d'entrar a veure quines són les temàtiques on, avui en dia, es produeix un intercanvi d'idees entre les elits intel·lectuals tolerades. Abans caldrà fer una

anàlisi del context socioeconòmic xinès actual per poder entendre les postures que adopten diferents grups d'autors, ja siguin acadèmics, periodistes, economistes o pensadors.

Context sociopolític actual

La història xinesa se sol representar de forma cíclica. Una dinastia imperial comença el seu cicle amb la caiguda de l'anterior i, un cop esgotat el seu virtuosisme governamental, cau per donar pas a una altra dinastia que seguirà inexorablement la mateixa sort. Els cicles dinàstics xinesos van acabar el 1912 amb la caiguda de l'últim emperador de l'última dinastia, la Qing. Ara bé, autors com el polític Mark Leonard sostenen que la Xina de després de 1949—és a dir, després de l'establiment de la República Popular—també es pot explicar de forma cíclica. El primer cicle, que Leonard anomena Xina 1.0, va del 1949 al 1976, quan Mao Zedong va apostar per una economia planificada, una organització leninista de l'estat i una política exterior proselitista: calia vendre la revolució al món. La Xina 2.0 és la de Deng Xiaoping, amb les reformes de mercat, una economia orientada a les exportacions, una política interna basada en el consens i una política exterior discreta. I, l'any 2008, després de la crisi econòmica global, hauria començat la Xina 3.0, de futur incert, amb un cert consens sobre la necessitat de canvi en el model, però amb múltiples possibles camins a seguir. Quines problemàtiques caracteritzen aquest cicle de la història més recent de la Xina? Podríem assenyalar-ne 3: el repartiment cada cop més desigual de

la riquesa, una inestabilitat interna aparentment en ascens, i un desequilibri entre el pes econòmic de la Xina al món i el seu poder polític i militar real. És important remarcar bé que aquí s'assenyalen tres problemàtiques per poder explicar com diferents grups d'intel·lectuals plantegen donar-hi resposta. No obstant això, cal tenir ben present que l'altra cara dels problemes és la dels èxits, d'una Xina més rica que fa 30 anys, més oberta a l'exterior i increïblement dinàmica.

Un dels grans objectius del procés de reformes econòmiques que s'inicia el 1978 era el d'eliminar la pobresa rampant en la major part del territori xinès. Així, l'objectiu de Deng Xiaoping era el d'aconseguir crear una societat moderadament acomodada (*xiaokang shehui* 小康社会) on la pobresa no fos el principal problema al qual hagués de fer front l'estat. I, en certa mesura, l'objectiu està gairebé aconseguit. Malgrat que hi ha una massa gegantina de població que segueix vivint al llindar del confort bàsic, ni la fam ni la desnutrició afecten el país. D'aquí que es pugui afirmar que avui en dia, certament, la pobresa no és el problema més greu al qual ha de fer front la Xina... però tampoc es pot afirmar que hagi desaparegut. Possiblement, el més sever dels problemes sigui com respondre a la creixent disparitat de riquesa entre els que més tenen i els que menys. L'indicador de referència a escala mundial en aquesta qüestió és el [coeficient de Gini](#). Mesura la disparitat en una escala del 0,1 al 0,9, representant el 0,1 una societat perfectament igualitària i un 0,9 el màxim de desigual. La Xina no publica dades oficials del coeficient de Gini des de l'any 2001, quan era 0,447. Un estudi recent d'una universitat a la ciutat de Chengdu xifrava el coeficient en 0,61 el 2012. Qualsevol xifra per sobre de 0,4 es considera problemàtica. A Espanya el coeficient de Gini era, el 2011, 0,340.

La disparitat es concreta en dos eixos de jerarquia. D'una banda n'hi ha un de geogràfic. Les zones costaneres de la Xina, molt més desenvolupades industrialment i amb una economia centrada en les exportacions, són enormement més riques que les zones interiors del país. Es calcula que la renda total de les famílies a les províncies costaneres (a l'est del país) és tres vegades superior a la renda de les famílies que viuen en les províncies de l'interior (oest i centre del país). L'altre element jerarquitzant és la proximitat o la llunyania dels centres de poder. És a dir, aquelles persones que treballen com a funcionaris, són membres del partit, ocupen un càrrec públic o tenen bons contactes amb persones que ocupen alguna d'aquestes posicions aglutinen més riquesa que aquelles persones que viuen a la perifèria del sistema. Aquesta divisió social és herència d'èpoques passades però lluny de diluir-se amb les reformes de mercat ha tendit a institucionalitzar-se.

Els abusos de poder són darrera la majoria dels anomenats 'incidents de masses' que cada any augmenten a la Xina. Són el principal element d'instabilitat en potència. Es considera un 'incident de masses' qualsevol manifestació, més o menys multitudinària, en la qual hi ha d'intervenir la policia, ja sigui de forma violenta o no. Es xifren en desenes de milers, per bé que és impossible conèixer amb exactitud quants són, perquè els criteris per elaborar les estadístiques oficials canvien regularment.

La proliferació dels 'incidents de masses' són l'exemple més clar del problema d'estabilitat interna al qual fa front la Xina. Cal entendre bé quina és l'arrel d'aquestes expressions públiques de descontentament. No hi ha atacs directes al sistema en el seu conjunt, sinó a episodis i elements concrets. Per exemple,

Manifestants a Wukan el 15 de desembre de 2011
© AFP: Peter Parks

l'expropiació forçada de terres, els abusos mediambientals, la corrupció flagrant, l'excés de violència de les autoritats locals, la insatisfacció per les condicions laborals... Un exemple 'd'incident de masses' sovint citat és el del [poble de Wukan](#), al sud del país, que va aconseguir canviar els líders polítics locals després d'un seguit de multitudinàries protestes. Els problemes de corrupció i de nepotisme, que afecten l'àmbit polític local, són perseguits de forma exemplificadora, com si es volgués enviar un missatge d'absoluta no tolerància. Ara bé, casos de suposat abús de poder entre els principals líders del PCX, com l'ex primer ministre [Wen Jiabao](#), són ràpidament ocultats.

La corrupció és una font de descontentament. Ho és entre les classes mitjanes urbanes i també entre els camperols que veuen com la riquesa queda en mans d'un grup reduït de persones. També han provocat descontentament, tot i que expressat de forma diferent, casos en què ha quedat al descobert que el creixement explosiu, descontrolat en alguns moments, de l'economia pot tenir conseqüències nefastes. Podem posar dos exemples. El primer és [l'accident de dos trens d'alta velocitat](#) a la ciutat de Wenzhou, al sud del país, l'any 2011. La pressió dels internautes xinesos i la feina d'alguns periodistes va treure a la llum els abusos del poderós Ministeri de Ferrocarrils i la manca de seguretat en la construcció a gran velocitat de certes infraestructures al país. I així s'obria un debat que, de forma molt somera, es podria resumir en quin tipus de creixement necessita el país: ràpid i de qualitat dubtosa o accelerat a qualsevol preu. Tres anys abans un altre cas, en aquest cas destapat per un diari local, la Xina s'havia vist colpida per les revelacions que una gran partida de [let en pols contenia quantitats letals de melamina](#). El cas de

la llet contaminada va desfermar una desconfiança en els productes alimentaris produïts al país i va deixar palesa l'existència d'empreses privades amb pocs escrúpols i molt bones connexions. L'expressió pública del descontentament posa de manifest les imperfeccions d'un sistema d'organització politicoeconòmica que alguns havien arribat a considerar un model a exportar.

L'últim aspecte de la Xina actual que observarem aquí és la projecció a l'exterior i l'encaix de la segona economia mundial en el sistema internacional. L'any 2010 la Xina va superar el Producte Interior Brut (PIB) del Japó i es va convertir en la segona economia del món, tot just darrera de la dels Estats Units. Les previsions parlen que entre l'any 2025 i el 2050 la Xina podria haver arribat a superar—si manté unes quotes de creixement com les que té en els darrers anys—els Estats Units. Aquest canvi podria suposar una sacsejada considerable per al sistema econòmic mundial, dominat pels Estats Units des de fa prop d'un segle. El relleu en la primera posició del rànquing econòmic mundial, aniria acompanyat d'un canvi en els àmbits militar i polític? Des de la fi de la Guerra Freda, amb la desintegració de la Unió Soviètica, el sistema internacional viu en un impàs en què un únic país aglutina la majoria del poder polític i militar. L'ascens econòmic de la Xina es pot entendre, per tant, com una amenaça a l'*status quo*. Així ho creuen els autors que defensen l'anomenada Teoria de la transició de poder, formulada per un acadèmic nord-americà, A.F.K. Organski. Des d'aquesta perspectiva, en la història de les relacions internacionals, quan un nou actor (en aquest cas la Xina) augmenta el seu poder fins a amenaçar el domini de la potència hegemònica (en aquest els Estats Units), el desenllaç és inexorablement el conflicte.

La perspectiva de la Xina com una amenaça contrasta amb el lema principal del discurs oficial de la diplomàcia xinesa: el desenvolupament pacífic (*Zhongguo heping fazhan* 中国和平发展). La Xina insisteix que el seu ascens en l'escena internacional no ha de conduir a un joc de suma-zero, és a dir, on el guany d'un país suposi exactament la pèrdua d'un altre. La realitat present en el sistema internacional és que el govern dels Estats Units té molta més presència en els organismes internacionals que no el govern xinès; les multinacionals nord-americanes tenen molta més capacitat d'influència que les xineses i el poder militar dels Estats Units és enormement superior al xinès. Hi ha, per tant, un desequilibri notori entre la percepció d'una Xina cada cop més influent al món i el poder real del país. A més a més, el mateix concepte de desenvolupament pacífic i l'aposta política real per un sistema internacional multipolar són motiu de debat entre els teòrics de les relacions internacionals xinesos.

'Escoles' de pensament

Qualsevol classificació o catalogació en l'àmbit de les ciències socials i polítiques és problemàtica i encara ho és més una que miri d'organitzar en categories a fets presents o persones en vida. No obstant això, aquí mirarem de posar un cert ordre als diferents autors que intenten donar resposta a algunes de les problemàtiques que s'han plantejat fins ara: quin ha de ser el model de creixement de la Xina? quin paper ha de jugar la Xina en el sistema internacional? com es pot fer front a la inestabilitat interna? Tradicionalment s'ha caracteritzat la intel·lectualitat xinesa en dos grans blocs, els reformistes i els conservadors o, en diferents moments de la història entre els esquerrans i els dretans. Aquesta divisió va 'servir', des de finals dels anys 40, per donar sentit a la realitat d'una època en què la informació sobre la Xina i, molt especialment, sobre què pensaven les elits xineses era molt limitada. Ara l'accés a articles, llibres i blogs d'autors de rellevància a la Xina és molt més fàcil. Això permet fer una radiografia amb

més matisos que no només el blanc i el negre. La següent taula posa en ordre—i inevitablement etiqueta—alguns noms rellevants en l'àmbit acadèmic xinès més contemporani.

Classificació d'alguns dels principals intel·lectuals xinesos actuals

Economia

Nova Esquerra

Cui Zhiyuan
Wang Shaoguang
Wang Hui

Nova Dreta

Zhang Weiyong
Hu Shuli
Justin Yifu Lin

Defensors del lliure mercat igualitari

Yu Yongding

Política

FONT POLÍTICA DE LEGITIMITAT

Neoconservadors

Pan Wei

Neomaoistes

Wang Shaoguang
Wang Hui

GOVERN LIMITAT

Liberals

Sun Liping
Ma Jun
Xiao Bin
Michael Anti

Política Exterior

INTERNACIONALISTES

Globalistes

Wang Yizhou

Realistes defensius

Wang Jisi

NACIONALISTES

Neocomunistes

Yan Xuetong

Font: Leonard (2012)

Per cada una de les àrees de coneixement i d'estudi (l'economia, la política i la política exterior) es poden descriure clivelles que diferencien de forma clara els autors. En l'àmbit econòmic, la divisió principal és entre una Nova Dreta darwinista social, que vol alliberar energia emprenedora amb la privatització de totes les empreses de propietat estatal, i una Nova Esquerra igualitària, que creu que la propera onada de creixement serà el resultat d'una planificació estatal intel·ligent.

En l'àmbit polític, la divisió principal és entre els liberals, que volen establir límits al poder de l'estat –sigui a través d'eleccions, d'un estat de dret o de la participació pública–, i els neoautoritaris, que temen que aquestes mesures portin a un govern col·lectiu burocratitzat incapaç de prendre mesures decidides o de desafiar els interessos privats de la classe capitalista, corrupta i clientelista.

En l'àmbit de la política exterior, la divisió principal és entre els internacionalistes defensius, que volen tenir un paper en les institucions actuals de la governança mundial o intensificar la prudència, i els nacionalistes, que volen que la Xina es reafirmi en l'escena mundial. L'esquema següent il·lustra els diferents grups i el lloc on s'inscriuen diferents autors dins la batalla d'idees sobre les tres crisis de la Xina: l'opulència, l'estabilitat i el poder.

Per saber-ne més...

Fewsmith, J. (2001). *China since Tiananmen: the politics of transition*. Cambridge: Cambridge University Press.

Dallmayr, F. R., Zhao, T. (Eds.). (2012). *Contemporary Chinese political thought: debates and perspectives*. Lexington: University Press of Kentucky.

Leonard, M. (2008). *¿Qué piensa China?: el debate interno sobre su futuro*. Barcelona: Icaria.

Leonard, M. (Ed.). (2012). *China 3.0*. Londres: European Council on Foreign Relations. Disponible a http://ecfr.eu/page/-/ECFR66_CHINA_30_final.pdf